
Prædiken til 8. S.e.T. II

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Prædiken til 8. S.e.T. II	4
8. s.e.Trin.	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Prædiken til 8. S.e.T. II

8. s.e.Trin.

Prædikedag 8. s.e.Trin.

Prædikedato 10. august 1924 eller 25. juli 1926

Prædiketekst Matthæus 7,22-29

Prædiken ID P100824-01

Kilde KMF-nr. 12.08.19 (Påskrevet af Nøjgaard '8. S.e.Tr. lige Aar 1924? 1926?')

8. S. e. Tr.

lige Aar. 1924? 1926?

De 2 Mænd — trods al Forskel paa Mennesker dog noget rigtigt i denne Hovedforskel mellem *dem, der har hørt Jesu Ord*. Kirkens Ansvar for, at mange Mennesker ikke hører dem rigtigt — de gentages ikke rigtigt. Saa tager vi den Skyld paa os. Og vi frygter, at vi, der selv prædiker for andre, skal gaa fortabt. Da Skylregnen faldt kendtes det, om ens Krstd. duede. Men ogsaa i gode Dage Forskel: thi enten lever “den paa Sand” i stadig Angst for, hvordan det skal gaa, naar — — — eller ogsaa i sorgløs Letsindighed, der er forfærdende. Og nu, jeg begynder at kende Folk her i Vedersø, saa sker det jo, at Folk, jeg holder af og som jeg ved er gode og retsindige Mennesker, saa sjældent ses i Kirken. Jeg kan ej være med til at raabe Helvede over saadanne Folk. Men jeg ængstes for mit Ansvar ved dette: Ordet vender sig mod mig og dømmes mig. Jeg kan gaa og glæde mig ved at nikke til Folk, der kører hjem paa duvende Hølæs, og give en Sludder for en Sladder og fortælle morsomme Historier. Og jeg tror, Gud er glad ved det. Men stundom stiger Tvivl og Angst op i mig: er vor Krstd. herude i Vedersø grundig nok, opfatter vi Livet nok med Respekt? Der er jo saa meget Sand her ved Vestkysten; det er nemmere for os herovre, for Resten i hele det bjergløse Danmark at bygge paa Sand end paa Klipper. Saa længe vi er unge og raske og har Solskin og kører Hø, saa kan vi jo nok klare den

med den Krstd., vi har. Men naar Skylregnen falder og Stormen slaar staar vort Troshus saa fast. Hygger jeg mig ikke for meget i Præstegaarden, og er I udholdende nok i jeres Bønsliv og jeres Kampe? Livet er dog alligevel ogsaa Alvor. Og det er ej blot i GT, at Job skraber sine Saar med Potteskaar. I sin ubegrænsede og hensynsløse Kærlighed til sin Skabning slaar det gamle Testamentes Gud os den Dag i Dag, slaar os med Tuberkulose og Kræft og Alderdom og Død og hvad ved jeg. Lever jeg Præsten mit Liv saadan at jeg ikke behøver at frygte? Kommer den Dag, da jeg løftes op paa en Baare og lægges op paa Operationsbordet og alvorlige Mænd med hvide Kitler og lange Knive nærmer sig mig, kan jeg da smile (om end med Angst) og give mig Gud i Vold. Vi skal alle paa den ene ell. d. anden Maade opleve vor Stormflods og Uvejrs Dag. Det kan aldrig blive for tidlig at lede efter Klippen og begynder sin Bygning. Saa folder jeg mine Hænder og ser op i Jesu bestandige Ansigt, hvor Smilets Glæde og Alvorens Strenghed har saa let ved at skifte og beder ham: Jesus Kristus! Sign mig og mit Liv i Dag, kald mig en Daare nu at jeg strax X — — — vent ikke med det. Jo før jo heller. Vis mig det onde i mig, det grimme i mig, det fejge i mig — giv mig Vilje og Kraft til Kamp imod det! gør mig ren! lad det være dit Ord, jeg retter mig efter, din Vilje, der er min Grundlov, saa ved jeg, jeg øser af Livets Kilde, der gives mig Glæde under al Trængsel, den Glæde, der duer og holder. Saa bygges mit Hus paa Klippegrund — lad Stormen saa brøle og Floderne komme og Skyldregnen falde, jeg smiler trygt, for mit Hus staar, for det er bygget paa dig. Lad det ske. Amen. Jeg kan begynde at lære Klogskab, saa du siden kan kalde mig vis!